

JUPITER 14

POVIEDKY

Andrzej Pilipiuk

Ivana Molnárová Dubcová

Marek Brenišin

Štěpán Lacina

Ondrej Trepáč

ROZHOVOR

Andrzej Pilipiuk

JUPITER

Jupiter – časopis o fantastike
Číslo 14

ISSN 1339-3960

<http://www.rogerbooks.sk/>

<https://www.facebook.com/JupiterRogerbooks>

Šéfredaktor: Martin Králik

Redakčná úprava: Hromovlad a Zuska Stožickí

Grafická úprava: Bea Tomash

Obálka: Zuzana LaKiRi Droppová

Kontakt: martin.kralik@gmail.com

Vydavateľ: Martin Králik – ROGERBOOKS

Krajná 23, 900 40, Dunajská Lužná, Slovenská republika

IČO: 47049481

DIČ: 1085414825

Číslo vyšlo: december 2021

Úvodník	4
POVIEDKA	
Andrzej Pilipiuk – Atómová ruleta	5
ROZHOVOR	
Andrzej Pilipiuk: V humoristickej fantastike mám v Poľsku takmer monopol	68
POVIEDKA	
Ivana Molnárová Dubcová – Čriepky v legendách	72
POVIEDKA	
Marek Brenišin – Kúsok ľudskosti	109
POVIEDKA	
Štěpán Lacina – Conan podagrik	140
POVIEDKA	
Ondrej Trepáč – ... toto je moje kráľovstvo!	177
NA ZÁVER	
Poďakovanie	187

Milí priatelia!

Pred viac ako desiatimi rokmi sme v nultom čísle Jupitera vydali prvý slovenský preklad Andrzeja Pilipiuka. Už vtedy sme toho od neho mali pripraveného viac, nakoniec vyšla iba jedna ďalšia poviedka. Tak vám teraz ponúkame tretiu, zatiaľ najdlhšiu.

Dopĺňa ju rozhovor, čo je jediný kus publicistiky v tomto čísle. Snažili sme sa ho urobiť čo najskôr a čo najpozitívnejšie, dokonca Zuzana "Kiri" Droppová opustila svoje zvyčajné pochmúrne nálady a poslala trochu iný vianočný stromček, ktorý nájdete na obálke.

Rovnako veľmi talentovaná Ivana Molnárová Dubcová zmenila žáner a namiesto temnej fantasy, na akú sme u nej zvyknutí, napísala fantasy s príjemnou dávkou humoru. Mark Brenišin dopĺňa v podstate (až na Pilipiuka) čisto fantasy číslo. Ďalšie dve poviedky sú totiž zo súťaže Stopy Roberta E. Howarda – víťazná, od nám doteraz neznámeho Štepana Lacinu a jedna z troch, ktoré skončili na treťom mieste, od posledného slovenského autora románov o Conanovi Ondreja Trepáča. Druhé miesto Moniky Kandrikovej a ďalšie z tretích miest od Jaroslava Lupečku pripravujeme do nasledujúceho čísla. A ak ste sledovali scifi.skon 4.0 a na ňom besedu o elektronických magazínoch, viete, že už máme plány aj na letnú šestnástku.

Držte nám palce, aby nám to všetko vyšlo. Začiatkom tohto roka som všetkým vo veľkom vypisoval #dobrebude (copyright vtedajší premiér). Fakt je, že počas roka veľmi dobre nebolo. Tak v ten ďalší snáď bude lepšie. Náš časopis a vydavateľstvo Rogerbooks sa k tomu budú snažiť aspoň minimálne pomôcť.

Užite si šťastný a úspešný rok 2022.

Martin Králik,
šéfredaktor a vydavateľ

Andrzej Pilipiuk

ATÓMOVÁ RULETA

Tri mesiace pred plánovaným odchodom do Lvova ma strýko Hryhor vzal na vojenskú strelnicu. Cestovali sme ďaleko na východ. Manévre s krycím názvom „Hrana“ prebiehali takmer na hranici s Ruskom. Terén nevybrali náhodne. O dva týždne neskôr poslali výsadkové jednotky do Južného Sudánu. Vojenské cvičenie v stepi, husto posiatej vyvýšeninami, malo zjavne vojakov pripraviť na útrapy, ktoré zakúsia v savane a horách.

Stáli sme na plošine štyridsaťmetrovej pozorovacej veže a sledovali priebeh simulovaného útoku. Niekoľko desiatok poľských tankov sa rútilo vpred. Občas zaznel výstrel a zničil cvičný cieľ. Okolo tankov sa mihali ukrajinské terénne autá. Rýchle a obratné, bez námahy liezli na strmé svahy kopcov. Na nich umiestnené odpaľovacie rampy raketových striel mali prinajmenšom rovnaký ničivý účinok ako ťažké delá tankov. Zo desať-dvadsať dôstojníkov sledovalo operáciu s kamennými tvármi. No cítil som, že naše úspechy ich nesmierne tešia.

Generál Michalski stál vedľa, sťažka sa opieral o palicu.

„Vyvinuli ste naozaj veľmi zaujímavý typ zbrane, generál Pavluk,“ ozval sa napokon. „Dostrel sotva o polovicu menší, zato však pohyblivosť

ilustrácia: Zuzana LaKiRi Droppová

neporovnateľná. Ale nepriestrelné sklá a azbestová sieťka na karosérii nestačia... Pancier nenahradia.“

„Isteže, priamo v boji ich možno ľahšie zlikvidovať, lenže,“ strýko bránil svoje argumenty, „na výrobu tisícky tankov potrebujete niekoľko desiatok tisíc ton ocele. Okrem toho sú nevyhnutné zbrojárske podniky, infraštruktúra, a najmä mnoho času. No my karosérie odlievame v ktorejkoľvek továrni. Na výrobu desiatich-dvadsiatich kusov za hodinu nám postačí ľubovoľná odlievacia forma. Sú nepriestrelné, aj keď priamy zásah pancierovou pästou nevydržia. Sú nehorľavé. Ľahučké, odolné. No a pohonné hmoty. Vaše tanky Kmicic a Husár, aj po inštalácii najmodernejších motorov, fungujúcich na princípoch zotrvačného spaľovania, sformulovaných Rychnovským, spotrebujú na sto kilometrov štyridsať litrov nafty. Naše tereňáky sotva osem. Navyše, odpaľovacie rampy sa v prípade potreby dajú pripevniť na akékoľvek civilné motorové vozidlá. Takže keby aj na nás niekto zaútočil s dvadsiatimi tisícmi tankov, môžeme reagovať okamžite a poslať do boja pol milióna bojových vozidiel, zmontovaných v danom momente napríklad z obyčajných taxíkov... Nuž a keď už budeme mať toľko odpaľovacích rämp a zásoby streľiva,“ uvedomil si že sa trocha príliš rozbehol.

„Taxíky nemajú pancier a nie sú nehorľavé,“ poznamenal Poliak.

„Preto sme vytvorili aj špeciálne ľahké panciere, ktoré sa dajú natiahnúť na karosérie. Zásah obyčajného ťažkého guľometu vydržia. Pravdaže, pancierové päste sú aj v tomto prípade problémom. No spoliehame sa na početnú prevahu. Ako vraví príslovie: Jednou ranou nezabiješ všetky muchy.“

Michalski mlčal. Vedel som, že číslo, spomenuté strýkom akoby mimovoľne, je pomerne presné. Poľsko malo vyše 40 000 tankov, polovicu z nich rozmiestnených po svete...

„Som rád, generál, že sme spojenci,“ riekol Michalski napokon. „Hoci ste, takmer pred našimi očami, bez nášho vedomia, vytvorili zaujímavú útočnú zbraň.“

„Spojenectvo nevyklučuje zabezpečovanie vlastných záležitostí.“

Šiestym zmyslom som vycítil, že generáli práve začali novú hru.

„A kam vlastne, v mene ochrany ukrajinských záujmov, chcete poslať

tie vaše taxíky?“ zaujímal sa poľský generál.

„Napríklad do Turecka. Alebo na Krym. Máme s nimi spory ešte z tridsiateho deviateho... No najprv ich vyskúšame v teréne, v bojových podmienkach. Tam, kam ste sa rozhodli, že nás pošlete...“

Strýko sa usmial, ale Michalski zostal vážne zamyslený. Možno v duchu odhadoval pomer síl a uvažoval, či sa po päťdesiatich rokoch vynútených spojenectiev neocitneme napokon na opačných stranách bojiska.

Úradníci boli dvaja: civil v značkovom poľskom obleku a vojak s hodnosťou kapitána. Za oknami visela sparná augustová horúčava. Kyjev driemal. Všetko živé sa ukrylo, aby prečkalo najteplejšiu časť dňa. Oblohou plávali biele obláčiky. Stolička bola pohodlná, no aj tak som sedel ako na trní. Vojak zamyslene študoval 27 príloh, ktoré som musel odovzdať spolu so žiadosťou. Konečne položil posledný papier. Zložil si okuliare a unavene na mňa pozrel.

„Prečo chceš vlastne študovať v Ľvove?“

„Pochádza odtiaľ moja rodina,“ vysvetlil som. „Starí rodičia na smrteľnej posteli...“

Civil si utrel pot na čele.

„Tarnopoľská dohoda vám teoreticky umožňuje usadiť sa v ľubovoľnej lokalite Poľskej republiky,“ povedal, „no stanislavovské a ľvovské vojvodstvo tvoria špecifický región. Usilujeme sa tam udržiavať etnickú rovnováhu, preto s nepokojom sledujeme...“ vetu prerušil v polovici zívnutím.

„Po poľsky hovoríš dobre,“ poznamenal dôstojník. „Ale aj tak si Ukrajinec.“

„Mám šestnástinu poľskej krvi,“ pochválil som sa. „A napokon, nemám v úmysle usadiť sa vo Ľvove natrvalo. Absolvujem lýceum a vrátim sa doštudovať do Kyjeva.“

„To hovoríte všetci,“ zahundral.

„A v tom práve spočíva problém,“ povzdychol si chlapík v obleku. „Prokopiukov manifest si čítal?“

„Ten o mierovom dobývaní vašich východných hraničných území rastom počtu ukrajinských usadlíkov v týchto oblastiach?“

Prikývol.

„Samozrejme, viem, čo sa v ňom píše. V našej tlači sa o ňom veľa diskutovalo. Lenže ja sa nechystám usadiť v Ľvove natrvalo. Získal som štipendium Poľského fondu a chcem ho využiť.“

„Súhlasí,“ potvrdil kapitán, pričom sa znova prehŕňal v dokumentoch. „No iste chápeš, že keď tam umiestniš bombu, za to, že sme ti vydali povolenie na pobyt, budeme zodpovední my.“

„Vyzerám ako terorista?“ ohradil som sa.

„Nikto z vás nevyzerá,“ zašomral civil. „A potom zrazu v noci ktosi po múroch maľuje nápisy typu – Poliak, za San zober vak! – alebo vezme snajpera a... Napokon... ehm... ten tvoj podarený strýčko, Hryhor Pavluk, nám naposledy poriadne podkúril.“

„Pokiaľ viem, bojuje o rozšírenie autonómie. Legálnymi metódami,“ odvetil som opatrne.

„A veď ja ho ani takmer nepoznám,“ klamal som.

Úradník uchoпил moju žiadosť a pozrel mi do očí. Vyržal som jeho pohľad. Pritisol pečiatku a posunul dokument kolegovi. Ten pridal svoju.

Potom začal deklamovať úradnú formulu: „V priebehu nasledujúcich troch rokov máme právo sledovať ťa a kontrolovať ti poštu. Povolenie na pobyt môže byť zrušené v ľubovoľnom okamihu bežným administratívnym rozhodnutím. Ak niečo vyvedieš, potrestajú ťa v súlade s naším trestným zákonníkom. Po troch rokoch bezúhonného správania sa môžeš požiadať o udelenie práva na trvalý pobyt.“

„O tri roky skončím školu a vrátim sa domov,“ namietol som.

Povzdychli si. Sťažka. Obaja. Naraz. Ako na povel.

* * *

Sámum sa prihnal nečakane. Nad slnkom rozpálenými skalami náhornej plošiny Negev sa zjavil čierny oblak. Poryvy piesku zasýpali predné sklá čajky. Pološero hustlo každým okamihom.

„Pokračovať ďalej do tábora nemá zmysel,“ povedal generál Michalski, pričom sa usiloval zrakom preniknúť cez víriace mračná prachu. „Cestou sa stratíme v púšti. Máme tu blízko nejaký úkryt?“

Dôstojník a šofér sklonili hlavy nad mapu.

„Štyri kilometre odtiaľto sa nachádza vhodné miesto,“ ozval sa napokon pobočník.

„Podme.“

Zapol rádio a poskytol informáciu ostatným vozidlám. Neveľký konvoj zrýchlil, asi po pätnástich minútach napredovania takmer naslepo zastal pod skalným previsom. Pätnásť ukrajinských výsadkárov vyskočilo z obrneného transportéru a dôkladne obhliadlo okolie.

„Vyše mesiaca tu nikto nebol,“ hlásil ich veliteľ.

Generál, opierajúc sa o palicu, vystúpil z auta. V jaskyni piesok vo vzduchu víril len sotva znateľne. V kúte pod stenou ležal zodratý spacák a niekoľko pušiek Lvovského výsadkového. Vyššie nad ním ktosi namaľoval židovskú hviezdu.

Ženista práve skúmal lôžko.

„Všetko v poriadku,“ hlásil.

Michalski podišiel k stene. Veľmi sa mu chcelo vziať trocha antikorózneho laku a prимаľovať k hviezde šibenicu, no neprichádzalo to do úvahy. Chytať židovských teroristov z Mosadu je niečo iné ako sa otvorene chváliť antisemitizmom.

Povzdychol si a zahliadol smerom do úžľabiny. Zbytočne. Dvaja vojaci práve inštalovali detektory infračerveného žiarenia. Neprekvapí ich tu nikto.

„Prvý oddiel, stráž do druhej v noci,“ prikázal. „Druhý oddiel výmena, do šiestej ráno.“

Zasalutovali. Ktosi rozložil skladacie kreslo. Generál sa s úľavou usmial. Sadol si, palicu položil na dosah ruky. Vojaci šikovne a rýchlo postavili tábor. Michalski vytiahol z aktovky notebook, zapol ho a pripojil sa na Sieť. Stiahol si aktuálne správy z informačného servisu generálneho štábu. Uprene sa zadíval na obrazovku. Neveril vlastným očiam.

„Ako to?“ zašepkal prekvapene. „To predsa nie je možné!“

Parlament Poľskej republiky na mimoriadnom zasadnutí prijal rozhodnutie o ukončení okupácie Nemeckej ríše. Generál prebehol očami obsah hlásenia. Poľské jednotky v priebehu dvoch mesiacov opustia obsadené územia, nemecká Správna Rada získa plnú moc do uskutočnenia volieb, z ktorých po desaťročiach vzíde prvý Ríšsky snem. Prebehne tiež referendum o tom, či bude znovuobnovená monarchia alebo štát ostane v podobe republiky.

Pobočník štáby spod zeme vyskočil. V ruke držal tranzistorové rádio, zjavne tiež počúval správy.

„Kaisera sa im zachcelo,“ zahundral sivý generál.

„Rádio Berlín uvádza, že prvé prieskumy naznačujú prevahu monarchistov.“

„Len, teda, koho posadia na trón?“ zamyslel sa.

„Hlásia, že najpravdepodobnejším kandidátom je vnuk cára Vladimíra Kyriloviča, Grigorij Hohenzollern. Prišla depeša z Varšavy. Zelený kód. Prečítať?“

„Trocha neskôr.“

Generál zasa uprel pohľad na obrazovku.

Ako sa dalo predpokladať, Poľsko ustúpilo len z časti územia. Hranica na Odre a Lužickej Nise ostala zachovaná. Autonómne okruhy Chociebórz a Nový Izrael získali nezávislosť. Slobodné mesto Štetín malo počas nasledujúcich desiatich rokov zostať pod správou Ligy Národov. Liga mala tiež dohliadať, aby Nemecko zostalo demilitarizovaným štátom, avšak zákaz rozvoja ťažkého priemyslu bol zrušený.

„Ako znie rozkaz?“ odtrhol zrak od obrazovky.

Dôstojník stojaci vedľa mu podal pásik papiera a zasalutoval. Michalski preletel zrakom pätnásť-dvadsať riadkov textu. Potom vstal a opierajúc sa o palicu, vykročil k vojakom.

Keď pobočník videl, ako sa tvári, zavelil nástup. O chvíľu stál pred generálom vzorne rovný rad.

„V súlade s rozkazom prezidenta Poľskej republiky som bol dnes povýšený do hodnosti poľného maršala,“ povedal Michalski. „S ohľadom na vek mi zároveň bolo navrhnuté, aby som ukončil aktívnu službu. Vezmúc

do úvahy, že pred týždňom som dovířil 97 rokov, asi návrh prijmem.“

V ich očiach zazrel nesmelú nevôľu.

„Som povinný určiť nástupcu. Priame velenie vojenského okruhu ‘Ďaleká hranica’ prevezme môj zástupca, plukovník Rudenko. A vy, darebáci, máte dva týždne dovolenku.“ Nepatrne sa pousmial.

„Hromadný jasot povolený,“ zažartoval.

Vojaci viditeľne pookriali. Dôstojník sa opäť zjavil stáby spod zeme s ďalším pásikom depeše.

„Pán maršal, keby ste dovolili...“

„Tak spust,“ zahundral nevojensky a pousmial sa popod fúzy.

„Podľa rozhodnutia prezidenta ste boli za zásluhy o vlasť odmenený Rád Bieleho Orla. Slávnostné udelenie sa uskutoční pozajtra vo Varšave. Prezident po vás posielá špeciálne lietadlo.“

Michalski prikývol.

„Pohov, rozchod!“ zavelil.

Aj pobočníka poslal gestom preč a pustil sa na prechádzku po jaskyni. Nesprevádzal ho nikto, pochopili, že sa s nečakaným povýšením chce vyrovnáť sám. Palica klopala o kamene. Veliteľ prišiel na koniec jaskyne a otočený chrbtom k podriadeným, vybral z náprsného vrečka balíček. Rozviazal remienok a z pláteného meřteka vytiahol nemecký Železný Kríž. Dlho sa díval na ošúchaný, popraskaný email a zovrel pery.

Reich získal nezávislosť? Nuž, potom nastal čas vrátiť sa domov.

Kedysi cesta poštovým dostavníkom z Kyjeva do Varšavy trvala štrnásť dní. Pozeral som cez okno a nasával ďaleké obzory. Poľsko... Sused, priateľ, spojenec, okupant. Šachovnica polí, husté lesy, tu a tam majer či šľachtická usadlosť obklopená parkom. To všetko sa mihalo za oknom pekelnou rýchlosťou. 380 kilometrov za hodinu, letecké sedadlá, klimatizácia. Čítal som ódy na pred mesiacom zmodernizovanú linku Lux Torpéda Kyjev-Ľvov-Varšava, no skutočnosť prekonávala predstavy.

Vlak prišiel na stanicu, takmer nehlučne zastal pri žulovom peróne.

Hydraulické piesty jemne zasyčali, dvere sa rozostúpili a dovnútra sa vliala vlna horúčavou rozochveného vzduchu. Vystúpil som žmúriac. Dav pomaly plynul smerom k staničnej hale. Nechal som sa unášať ľudskou riekou. Na okrajoch prechodu cez trať stálo niekoľko príslušníkov antiteroristických bezpečnostno-poriadkových jednotiek. Očami odhadovali cestujúcich. Nevšimli si ma.

Podľa informácií, ktoré som mal k dispozícii, tu stáli len kvôli kamufláži. Počítače už medzitým určite spracovali kamerové záznamy, analyzovali ich do detailov a identifikovali všetkých, čo vystúpili. Kdesi v pamäťových databázach chladených tekutým dusíkom práve našli môj virtuálny spis, tam dakde už spočívala binárnym systémom zaznačená žiadosť s dvadsiatimi siedmimi prílohami a poznámkou, že som vystúpil z vlaku vtedy a vtedy... No systém predsa nebol úplne dôsledný...

Prešiel som okolo pamätníka pripomínajúceho Poliakov, ktorí vtedy, roku 1918, obsadili stanicu, pričom dobyli sklad s kompletne vyzbrojenými vagónmi pancierového vlaku. Keby sa im to nebolo podarilo, ktovie, ako by sa boli ďalej odvíjali naše osudy. Záporožskí kozáci boli v bitke totálne rozdrvení. Napriek tomu, že ich bolo štyrikrát viac...

Pri vchode nalepené plagáty vystríhali pred hrozbou teroristických útokov. Odporúčalo sa venovať zvýšenú pozornosť osobám s balíkmi, kuframi a plecniakmi. Nevdojak som sa uškrnul. Už ako kde, no presne tu mohol byť potenciálnym teroristom každý.

Plagáty varovali tiež pred podozrivou batožinou zanechanou bez dozoru. Na jednom z nich sa nachádzala fotografia muža v dlhom plášti. Vyzeral ako jarmočný exhibicionista, no tvorca inštrukcií bol zjavne pevne presvedčený, že samovražední atentátnici sa často pohybujú práve v takomto prestrojení. Stenu ďalej kráslili snímky pätnástich najhľadanejších členov ukrajinskej sekcie Al Quajidy. Poľský prezident nebral záležitosť na ľahkú váhu. Finančné odmeny za chytenie boli šesť až sedemciferné. Budem si musieť dávať pozor. Zaujímalo by ma, či sa niekedy na takéto plagáty dostane i moja tvár. A na koľko ma ošacujú.

Dom na Klopotovskej ulici neďaleko zachovaného fragmentu

mestských hradieb bol nedávno dôkladne renovovaný. Vývesný štít v štýle sedemnásteho storočia informoval, že vnútri sa nachádza internát Tarasa Ševčenka a gréckokatolícka kaplnka. Obe strany veľkej, železom okovanej brány lemovali obchodíky. Izby pre študentov sa teda nachádzali na vyšších poschodiach. Zaklopal som na mohutné kovové dvere. Keď som si o chvíľu všimol tlačidlo domofónu, použil som ho. Cvakol zámok. Vošiel som do vysokej klenutej chodby, ktorá sa tiahla naprieč budovou. Za starých dobrých čias tadeto kupci premiestňovali vozy s tovarom.

Zo služobnej miestnosti vykukla žena vo flanelovej košeli.

„Pa... Bohdan Pavluk,“ opravil som sa. Som v Ľvove, teda v Poľsku. Musím používať tunajšie spôsoby zoznamovania sa. Najprv krstné meno, potom priezvisko.

„Uhm, áno,“ po ukrajinsky rozprávala so silným poľským prízvukom. „Volám sa Anna. Poďme, ukážem ti tvoju izbu. V podkroví, ako si chcel.“

Vyšli sme hore po úzkych drevených schodoch. Podlaha vykladaná kamennými dlaždicami, steny čerstvo vymalované. Zápach farby bol ešte citeľný. Zato ticho priam ohlušovalo.

„Internátny poriadok dostaneš neskôr. Vypadla nám tlačiareň. Ešte tu nikto nie je.“

Vyštverali sme sa na najvyššie poschodie. Podkrovie bolo na obytné účely prispôsobené počas renovácie. Obe strany chodby lemovali dvere. Izbička bola nevelká. Tak zo dva krát tri metre. Posteľ, písací stolík, dve stoličky, skriňa, šikmý strop, strešné okno. V kúte umývadlo. Čo chcieť viac?

„Je tu prístup na Siet?“ otázku som položil v poľštine.

„Samozrejme,“ ukázala na skrinku s prípojkou.

„Vysokorýchlostný, osemdesiat mega za sekundu, rádio,“ odrapkala naučenú formulkou. „Jedáleň bude otvorená až od prvého septembra.“

„Budem jedávať vonku,“ upokojil som ju.

„To je asi všetko.“ Poškrabala sa po hlave. „No nič, keby niečo, zíd' dolu a spýtaj sa.“

Odišla. Vybalil som kufrík. Vybral som počítač a pripojil k nemu kábel. Oblečenie som poukladal do skrine. *Košuľa* sa trochu pokrčila, bude ju treba vyžehliť. Nad dvere som zavesil ikonu. Potom som si sadol na

stoličku a otvoril okno. Nachádzalo sa na západnej strane. Zvedavo som vykukol. Videl som hektáre striech, kupoly a veže kostolov...

S úľavou som sa vyzul a pohodlne sa uložil na mäkkú posteľ.

Zobudil som sa o šiestej večer. Tieni sa predĺžili, od rána panujúca dusná horúčava poľavila. Odkiaľsi spoza Vysokého Zámku zadul svieži vetrik. Šťapkal som dolu, zahlásil sa na vrátnici a vyšiel von. Potulka uličkami bola príjemná, hoci som sa cítil dosť cudzo. Ubíjajúca žltá farba omietky ma uvrhla do depresie. Chýbali mi aj dvojязыčné vývesné štíty. Ľvov bol takmer úplne vyčistený od nápisov v cyrilike... Pobral som sa na námestie. V dvore Benátskeho domu spravili útulnú krčmičku. Zjedol som za misku poľských pirohov (z mne neznámej príčiny ich tu volali ruské), napil sa kvasu, ktorý tu bol tiež iný, omnoho sladší než u nás...

Keď som prechádzal cez bránu, vyzdvihol som si valec. Bol ťažký ako sviňa, vyše dvadsať kíľ. Remeň som prehodil cez plece.

Preglgol som. Dýchal som zhlboka a rovnomerne, pričom som pochodovým krokom kráčal popri domoch. Srdce mi napokon prestalo búchať ako zvon. Uvoľnil som svaly, spomalil. Teraz musím prejsť cez námestie. Tak skontroluj, či ma niekto nesleduje. Potom sa môžem vrátiť na izbu. Stmievalo sa, no na Rínku bolo stále vidno. Starobylé pouličné lampy, oblúkové lampy, ktoré fungovali ešte na princípe inžiniera Rychnowského, žiarili prenikavým modrastým svetlom. V desiatkach okolitých pivárni zasa pre zmenu zapálili lampióniky so sviečkami vnútri.

Napriek neskorej večernej hodine Čierny dom vábil vysvietenými výkladmi a hmýrením davu vnútri. Zvedavo som podišiel. Kníhkupectvo s celonočnou prevádzkou. V úžase som pokrútil hlavou. *Ta hej*, kultúrny národ...

Vrátil som sa na internát. Uličky, tiahnuce sa smerom od Rínku, boli menej osvetlené. Hoci sa zdalo, že všade navôkol je pokoj, dvakrát som stretol chlpatých. Na druhej strane tu zasa neboli vojenské hliadky, na ktoré som bol od detstva zvyknutý. Policajti, napokon ozbrojení skôr naľahko, mali namiesto pušiek a samopalov ako v Kyjeve, revolyvery za opaskami. Aj tak som sa však spotil ako myš.

Ku vchodu domu na Klopotovskej som prišiel päť minút pred večierkou

stanovenou poriadkom. Vyštveral som sa do svojho podkrovného kumbálu a potom som spravil čosi veľmi nepredpisové.

Topánky som nastriekal antidezodorantom, natiahol som si rukavice. Otvoril som okno a vyliezol na strechu. Bola strmá, no použil som pevné úchyty na hromozvode a dostal som sa k lávke pre kominárov. Pohyboval som sa po nej pomaly a opatrne. Náklad bol ťažký, bál som sa, že stratím rovnováhu. Domy boli našťastie poprepájané, pretože na niektorých miestach lávky chýbali, takže som balansoval na hrebeňoch striech. Napokon som usúdil, že som dostatočne ďaleko.

Pohodlne som sa usadil na úzku rímsu a opretý o teplý, slnkom cez deň prehriaty komín, som sa dlhú chvíľu díval na mesto ktoré mi zaspávalo pri nohách. Azda sa ešte koleso osudu pootočí? Azda sa tie námestia, uličky, starobylé domy vrátia do lona Ukrajiny? Hádám cieľ dosiahneme namáhavou prácou mnohých pokolení. Najprv nezávislosť, potom niekedy v budúcnosti možno útok... Zišli mi na um plagáty zo stanice. Bombové útoky tu rozhodne neboli najsprávnejším riešením.

Samozrejme, mohli ma nájsť satelitom alebo termokamerou. V tom prípade o päť minút bude ulička podou mnou plná áut so sirénami a okolité strechy obsypané ostreľovačmi...

Uvoľnil som štyri zhrdzavené skrutky a sňal kryt ventilačnej šachty. Potom som otvoril valec. Pri pohľade zhora pripomínal obyčajný plastový obal na mapy alebo výkresy. Vnútri boli ukryté najnovšie technické zariadenia našich tajných vojenských laboratórií. Rukami som rozotrel trocha špeciálnej umelej hmoty a prilepil som rúru do komína. Do prípojky som zasunul tenký kódovací kľúč a pootočil som ho o štvrt obratu. Diódy kontroliek zablikali.

A to je vlastne všetko. Možno o týždeň, možno o polroka, cár Vladimír zatrepe krpcami. Štyria uchádzači o trón sa začnú ňahať o moc a v Rusku vypukne, ak aj nie občianska vojna, nuž určite totálny chaos. Potom sa sem vrátim, otočím kľúčom a zídem na zem. Východné krídlo bude bezpečné a Ukrajina povstane...

Tu, v Ľvove, má sídlo najsilnejší vojenský okruh južného Poľska. Okolo mesta, vo vzdialenosti pätnásť-dvadsať kilometrov sa nachádza niekoľko desiatok kasární. Ak sa Ukrajina vzbúri, práve vojská z nich na nás zaútočia. Vtedy zapnem vysielateľ zabudovaný do mobilu a raketu odpálím. Vyše

desať minút bude špeciálny akumulátor nabíjať hlavicu. Potom strela vyštartuje. Vybuchne na hranici stratosféry, v oblasti s polomerom tridsať kilometrov roztrúsi čiastočky prachu. Každé zrnko obsahuje malý kondenzátor, mikroprocesor, cievku a miniatúrny reproduktor. Každé bude šíriť šum a praskanie na niekoľkých desiatkach náhodne zvolených frekvencií. Raketa ich vypustí do vzduchu zhruba tisíc. O šesť až desať hodín neskôr prestanú v Ľvove a okolí fungovať rádiá, televízory, mobilné telefóny a tiež väčšina satelitných. Vypadne Sieť, zlyhajú vojenské programy navigácie lietadiel, aj informačné databázy. Prvý odvetný úder Poliakov stratí razanciu. A naši budú mať čas, aby sa pripravili.

Nepripravím nikoho o život. Nezväčším počet obetí. Ja iba prehadzujem výhybku ľudských osudov tak, aby zahynulo trocha viac nepriateľov a zachránilo sa trocha viac našich.

Počul som, že nás, vojakov tajnej frontovej línie, je viac.

Ľvov som poznal už predtým z prospektov a albumov. No vedel som, že ak tu mám pobudnúť dlhší čas, musím sa aspoň trocha zorientovať v teréne. Lebo vasedávanie nad mapou nikoho nepripraví na únavný pochod uličkami. Putoval som a učil sa mesto. Ukladal som si do pamäti, kde sa nachádzajú predajne potravín, knižnice, antikvariáty. Prehliadka múzeí príde na rad neskôr. Teraz musím zhromaždiť informácie, ktoré budem potrebovať každodenne.

Do školy budem chodiť pešo, alebo si kúpim bicykel. V Kyjeve sa veľa rozprávalo o samovražedných teroristoch. V skutočnosti v Ľvove doposiaľ zaevidovali iba štyri prípady, pri pohľade na vozidlá MHD mi však aj tak naskakovala husia koža.

Sedel som na múriku a usiloval som sa vymeniť poškodený teleobjektív. Jemným štetčekom z bambusových vlákien som očistil od prachu ozubené kolieska a motorččky. Kúsok drobných nečistôt uviazli medzi zubkami. Odstránil som ich modelárskou pinzetou. Teraz už ostalo len umiestniť všetky súčiastky späť na miesta, upevniť a skontrolovať, či

zariadenie funguje.

Odbilo dvanásť. Zapol som malé rádio, naladil správy. Vo Vroclavi skončil proces s ostreľovačmi z Werwolfu. Sedem rozsudkov smrti. Tak, ako sa čakalo... Vo Vilniuse výbuch bomby poškodil energetický systém. Polovica mesta je bez prúdu. Z akcie podozrievajú extrémistov Sajudisu. V Sambore „autopasca“ vybuchla pred očami polície. Desať ranených. K atentátu sa prihlásila ukrajinská sekcia Al-Quajidy, no poľské bezpečnostné orgány podozrievajú skinheadov z UNSO. V Ľvove sa nedeje nič. Nasledovali správy zo zahraničia. Stíšil som zvuk. Počas prestrelky so zvyškami islamistov zahynulo v Sudáne sedem poľských dobrovoľníkov, obchodná delegácia USA začala rokovať o vstupe do Euroázijskej Zóny Voľného Obchodu, ozbrojené jednotky domorodého černošského obyvateľstva v Rodézii a Libérii zaútočili na niekoľko majerov poľských usadlíkov... Horúca aktualita: Kryštof Kamil Bačiński, vynikajúci básnik a prozaik, získal po druhýkrát Nobelovu cenu.

Utreľ som si pot z čela. Dokonca ani tu, pod stromami, sa nedalo dýchať. Koniec leta bol nadmerne horúci. Umiestnil som do prístroja poslednú súčiastku a upevnil som objektív. Cvakol som prepínačom zoomu. Teraz všetko fungovalo perfektne. Pozrel som na veže a kupoly arménskej katedrály, ktoré sa týčili nad Ľvovom a pritisol som prst na tlačidlo. Pätnásobné priblíženie, k tomu ešte osemnásobné zaostrenie. Ech, už dávno som mal kúpiť výkonnejší aparát. Ibaže som nemal veľmi za čo.

Odložil som prístroj do tašky. So sebazaprením som vykročil. Opustil tieň a trmáčať sa pol hodiny mestom v páľave sa mi vonkoncom nechcelo. Neochotne som vstal z múra a pomaly som sa šuchtal chodníkom dolu. Niekoľko plechových garáží, dom, ústie uličky...

Starý kozák, ktorý sedel na lavičke v kúte dvora, uchopil banduru, dotkol sa strún a vylúdlil z nich začiatok akejsi rezkej melódie. Avšak o chvíľu, znechutený a unavený horúčavou, odložil nástroj do puzdra. Pre zmenu teraz pohladil rukoväť šable a tuho sa zamyslel. Čo videl v spomienkach? Dobytie Moskvy, či tri dni vyčíňania v parížskych kaviarňach?

Kráčal som ulicou. Popraskaný asfalt chodníkov, v bránach balvani, ktorých vrodená elegancia viedla k noseniu vyšívanych košiel a teplákov... Nebál som sa. Krajanom dali pokoj.

* * *

Lýceum Henryka Sienkiewicza som už predtým videl na fotke. Môj pradedo so svojim oddielom sa ho vtedy, roku 1918, dvakrát pokúsil dobyť. Nepodarilo sa. Hoci sa v škole skrývala len hŕstka Poliakov, bojovali ako levy... Vyšiel som po širokých schodoch a prekročil prah. Pradedo zostal vonku, mne sa podarilo dostať za múry. Znamená to azda, že v konečnom dôsledku prehral a ja som víťaz? Alebo skôr opak je pravdou – veď sem prichádzam dobreže nie kolenačky a nie ako sa patrí na člena našej famílie – s puškou v ruke... Má vôbec dofrasa zmysel o tom premýšľať?

Riaditeľ sedel za mohutným, masívnym kancelárskym stolom, na doske ktorého sa skvela intarzia mestského erbú.

„Bohdan Pavluk,“ predstavil som sa. „Štipendista fondu Alexandra Grina.“

„Aha, tak to si ty,“ pousmial sa. „Vitaj v našej škole.“

„Doklady mám so sebou.“

Vzal odo mňa obal so spisom a zbežne ho prelistoval.

„Zdá sa, že všetko sedí,“ poznamenal. „Napokon, keby aj niečo chýbalo, môže sa doplniť neskôr...“

V tom okamihu ktosi zaklopal na dvere a do kancelárie vkĺzla tmavovlasá dievčina. Priniesla stoh akýchsi papierov.

„Fajn, že si tu,“ potešil sa riaditeľ. „Ukážeš novému kolegovi školu?“

„Jasné.“

Mala pekné tmavé oči tvaru mandlí, husté mihalnice, hnedý vrkoč jej siahal do polovice chrbta. Tmavomodrá sukňa a biela blúzka s farebnou arménskou výšivkou len zdôrazňovali jej pôvab.

„Magdaléna Korniaktová.“ Podala mi ruku. „Volaj ma Magda.“

Uviedol som svoje meno.

„Z mojej strany všetko. Vyučovanie začína prvého septembra o dvanástej. Príd' o deň skôr, dostaneš preukaz.“

* * *

Všetky miestnosti mali staré, drevené dvere, ktoré si určite pamätali